

Постоје питања на која никада нећемо наћи одговор. Напросто, за живота ће остати неодгонетнута. Како објаснити било коме зашто нешто волимо и зашто га доживљавамо као лепо, драго, блиско и своје? Како објаснити осећања која вечито измичу покушајима научника и изумитеља да докажу и математички тачно објасне оно што нас чини људима? Што више доживљавамо тежину живота, у његовој целокупној суровости, покушаја да се он објасни све је више, али одговора је мало и све мање.

Дуго сам, у једно летње вече, седео под јабуком. Расцвалом и пуном неубраних плодова. У дворишту које ми је деда оставио у наслеђе. Под јабуком коју је он калемлио. Седећи тако, сетио сам се прича које ми је, док сам још дете био, испричао. Не знам како, сетио сам се и његовог оца и свега што је неко њему у наслеђе оставио.

Недавно сам боравио на Косову. Правим би се подвигом могло назвати путовање предузето да бих стигао тамо где сам одувек био. Блатњавим путем, разлоканим од точкава кола, корака путника намерника, људи.

Ушао сам на Косово као у своју башту. Крај мене су остајали воћњаци, њиве и пуста поља моје браће и сестара по оцу, по деди, по оцу мојега деде, по пријатељима. Погледом сам тражио јабуку с почетка приче. И нашао сам је – у себи. У сећању и прећутном разумевању свих што су били са мном у мислима.

Упорно сам се трудио да се сетим људи који су кроз историју бар и површно покушали да објасне оно чему имена не знам, оно необјашњиво. И коначно, сетио сам се. Сетио сам се прича и несвесних порива које су ми стари пренели. О тешким мукама које су поднели. Због чега? Због живота, због оне јабуке коју је неко посадио, под којом бих и ја некоме могао да испричам зашто је та јабука моја и зашто је баш ту где јесте.

Косово и Метохија су моја башта

Пише: Владимир Недељковић
петак, 11 новембар 2011 12:50

А зашто не желим никоме да је дам? Зато што расте у мојој башти.

Жао ми је људи који своју башту немају, или су је имали, па заборавили. Несрећан сам када они што своје потомке немају, или их у својој будућности не виде, руше моје жеље и сећања.

У трену када ми је све узето и када ми ништа осим жеља није остало, нисам био, а нисам ни сада, спреман да прихватим да и то мало живота, и оно мало душе, неко жели да ми одузме. Заиста немам потребу да испитујем све могуће начине да се и таква жеља у мени убије и да ме натерају да се помирим са оним што неки умови називају судбинским, а што као зло доживљавам. Све написано и речено не представља ништа више од покушаја да викнем да сам жив. Да тражим бар још једног човека који ће исто то рећи и са мном се сложити. Некога ко ће тиме потврдити наше постојање, некога ко жели да живи, баш као и ја.

Сопственим сам очима видео и нико ме неће убедити да нисам у праву када тврдим да моје сестре и браћа на Косову и Метохији не осећају исто. Не желим да верујем да уопште постоји питање којим ће вас неко „славодобитно“ даровати: „Шта ти знаш о Косову и Метохији када никада тамо ниси био?“ Ипак, и такво се питање поставља.

Ономе ко је своју башту заборавио нек остану бандере, попљувани углови градских улица и улази скупих ресторана где се живи живот на рачун очева и мајки који су све своје њиве и краве продали да би им деца постала „нешто“. Није суштина у томе што ћемо некад некуда отићи, мука је ако се немамо коме и чему вратити.

Упорно се и даље трудим да пронађем некога ко ће ми објаснити моја осећања и нераскидивост са оним што ме чини личношћу. Нераскидивост с мојим прецима и земљом, остављеном мени у наслеђе.

Косово и Метохија су срце Србије. Реке што мојом земљом теку њене су вене. Колико год жеља за животом била јака, увек ће се наћи неко ко ће желети да је уништи, смишљајући при том најмонструозније начине да то учини. Увек ће се наћи они што ће желети да дрво живота ишчупају из корена, али се ипак надам да ће се наћи начин да се семе живота и оне јабуке посеје и на најтамнијем месту овог парчета Балкана. Неће ми

Косово и Метохија су моја башта

Пише: Владимир Недељковић
петак, 11 новембар 2011 12:50

сметати ако плод што ће нићи буде био и дивљи. Само нека никне, биће мој.